

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil bare spørge fru Mimi Jakobsen, om hun sådan lige på stående fod kan komme i tanke om nogle af de planer, som gennem tidernes løb er blevet afsløret af unionsmodstanderne, men som ikke er blevet gennemført.

Det, fru Mimi Jakobsen sagde, var egentlig interessant, for jeg kom til at tænke på: Er der virkelig nogen, der ikke er blevet gennemført endnu? Det kan godt være, at nogle er under gennemførelse, men jeg tror ikke, vi tjener nogen debat ved at bilde os selv og hinanden ind, at de planer, der ligger i EU, ikke bliver gennemført. Det uhyggelige ved dem er, at de faktisk plejer at blive gennemført, endda i lidt højere grad, end der stod i dem i første omgang.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Når jeg tænker på alle de påstande, der har været fremme i de 26 år om, at nu skal Danmarks suverænitæt afgives på de og de områder – som regel områder, hvor vi aldrig nogen sinde selv har skabt suverænitæt – og når jeg tænker på alle de påstande, der har været fremme om, at nu bliver det danske velfærdssamfund undergravet, og vi nærmer os den sociale massegrav, og vi skal ned på nogle niveauer, som er det værste af det værste, osv. osv., må jeg sige: Ja, der er mange af de skræmmebilleder, som man herhjemme har forsøgt at pådutte EU og EU's intentioner – herunder den bagatel, der hedder Europas Forenede Stater, som heller ikke er under gennemførelse – som aldrig er blevet til noget. Der er mange eksempler på, at man i 26 år har forsøgt at fortælle danskerne, at vi var direkte på vej mod afgrunden og mod ophør af eksistens som et folk med national selvstændighed, og jeg ved ikke hvad. Men mig bekendt er danskheden rigelig stor for tiden.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Keld Albrechtsen.

Keld Albrechtsen (EL):

Man sagde i mange år, at der ikke skulle være nogen Europahær, men nu kommer der en Europahær. Man har også sagt, at der ikke skulle være social harmonisering, men nu ligger forslagene om flertalsafgørelser på social- og arbejdsmæssige områder på bordet til rege-

ringskonferencen. Vi får en generel debat om alle de spørgsmål, men grunden til, at vi har foreslået et ret kraftigt skridt, nemlig et veto, er jo, at den forhandlingstaktik, som regeringen har tilrettelagt i denne sag, desværre ser ud til at slå fejl.

Problemet er jo – og det vil jeg godt bede ministeren bekræfte – at forhandlingspositionen set fra et dansk-svensk synspunkt er meget dårlig i denne sag. Store sydeuropæiske lande er ikke tilhængere af og vil ikke acceptere større åbenhed end den, der ligger i Kommissionens forslag, og jeg har endda hørt forlydender om, at Kommissionen har forsøgt at komme så langt, som franske og tyske interesser overhovedet kunne holde til. Vores forslag bygger altså på en meget præcis bedømmelse af forhandlingspositionen, og vores vurdering er, at hvis der overhovedet skal opnås fremskridt, skal der altså sendes ret kraftige advarselssignaler til de andre lande. De skal have at vide, at hvis man agter at vedtage noget, der ligner det, Kommissionen har fremlagt, anser Danmark det for at være en bedre situation at beholde den nuværende retspraksis.

Det kan man selvfølgelig være uenig i, og ministeren har en meget optimistisk tro på, at han uden at komme med dette advarselsskud kan opnå fremskridt i løbet af forhandlingerne. Jeg ved ikke, hvad ministeren bygger den tro på, for med det kendskab, jeg har til sagen, og ifølge dem, jeg har talt med fra andre lande, tyder det altså på, at det endda kan blive et problem at fastholde det makværk af et forslag, som Kommissionen har fremsat. Det er årsagen til, at vi har valgt en anden vej og foreslår en anden forhandlingsstrategi end den, regeringen har lagt op til.

Regeringen og Enhedslisten er enige om, at der må ske afgørende forbedringer af det forslag, Kommissionen har stillet, for at det kan blive acceptabelt; det er vi jo enige om. Men jeg tror faktisk ikke, vi er enige i bedømmelsen af forslaget. Ministeren hævder jo, at det alt i alt er et fremskridt, men jeg er mere enig i de bemærkninger, som hr. Knud Erik Hansen og hr. Thulesen Dahl har fremført, nemlig at der er en risiko for, at forslaget kan vise sig at indebære en forringelse i forhold til den retspraksis, som er opstået bl.a. på baggrund af The Guardian-sagen osv.

Når det er sådan, skyldes det jo de alvorlige gummiparagraffer, som Kommissionens forslag er smækfyldt med. En af gummiparagrafferne